

הוא, וְאִיהוּ לֹא שָׂרִי בָהּ, עַד דְּאֵתְלַפְּנֵת בְּאִשָּׁא דְגִבּוֹרָה
 מאחר שהנשמה היא ככלי המקבל את אורו של הקב"ה ואין אור הקב"ה שורה בה עד שהיא
 מתלבנת בתחילה מאש הגבורה דהיינו שהוא התורה שמצד כח הגבורה שבה, דְּכִתִּיב
 שכתוב, (ירמיה כג) הֲלֹא כֹה דִּבַּרְתִּי כֹּאֲשֶׁר נָאֵם יְהוָה. וּבְהֵאֵי
 אִשָּׁא, אִם בְּרוּל הוּא מְתַפּוּצֵץ, וְאִם אֲבָן הוּא נְמוּחַ כִּי
 ע"י אש התורה נשרפת כל טומאת היצר הרע [ט] כמו שאמרו חז"ל אם ברזל הוא מתפוצץ
 ואם אבן הוא נמוח [טא].

כח הטהרה הוא ע"י העמוד האמצעי של הת"ת הכולל חו"ג

וּבִימִינָא (נ"א ובמ"א) דְּתַפְּזָן תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, דְּאִיהִי מִיָּם ועל
 התורה שבכתב שבימין הנקראת מים נאמר, (ויקרא יב) וְטַהַרְתָּהּ
 מִמְּקוֹר דְּמִיָּה, וְאֵתְדִפִּי בָּהּ מְצוֹרַע, וְטַמֵּא מַת, וְזָב
 וְטַמֵּא בְּכָל מִינֵי שָׂרָץ כִּי על ידה נטהר המצורע וטמא מת וזב וטמא הנטמא
 בכל מיני שרץ כי טהרתם הוא ע"י מי החסדים של התורה. (דף קנ"ג ע"א) הֲוֵינָא הוּא

אור הרשב"י

[טא] כדאיתא בסוכה דף נב עמוד ב' תנא דבי
 רבי ישמעאל: אם פגע בכ' מנוול זה – משכחו
 לבית המדרש. אם אבן הוא – נימות, אם ברזל
 הוא – מתפוצץ. אם אבן הוא – נימות, דכתיב
 הוּי כָל צֶמַא לְכוּ לְמִיָּם, וכתיב אבנים שחקו
 מים. אם ברזל הוא – מתפוצץ, דכתיב הֲלֹא כֹה
 דבריו כאש נאום ה' וכפטיש יפוצץ סלע.

[ט] וכמו שפסק הרמב"ם הלכות איסורי ביאה
 בפרק כב גדולה מכל זאת אמרו יפנה עצמו
 ומחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו בחכמה
 שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי
 מן החכמה, ובחכמה הוא אומר אילת אהבים
 ויעלת חן דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשנה
 תמיד.

הלימוד היומי

לעינ משה בן עזיזה ז"ל

דְּכַתִּיב זהו שכתוב, (יחזקאל לג) **וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים**
וְטַהַרְתֶּם וְגו', **בְּעִמּוּדָא דְאַמְצָעִיתָא** כי כח הטהרה הוא ע"י העמוד

האמצעי של הת"ת הכולל חו"ג כי מצד הגבורה נשרפים החיצונים ומצד החסד נמצא כח

הטהרה (רמ"ק) ♦

כבולעו כך פולטו כגודל החטאים שעשה האדם בעוה"ז ייצרף ויתלבן בעוה"ב
מָאנָא אֲתִיחַדַת בְּבַעְלָהּ, דְאִיהִי אֲתָתָא והנה הנשמה שנקראת

כלי היא מתייחדת עם בעלה דהיינו עם האשה שהיא השכינה שהיא אשת ז"א והיא בחינת

בעל אל הנשמה (רמ"ק), **בְּתָר דְאֲתַקְדִּישַת בְּשִׁמְאָלָא, וְאֲתַדְכָּאֵת**

בְּמֵי מְקוּוּהַ בִּימִינָא ואחרי שהנשמה התקדשה מאש הגיהנם הבאה מהגבורה

שבשמאל אז היא נכנסת אל מי החסדים של המקוה שהם בימין, כי זהו סדר טהרת הנשמה

כי בתחילה היא נצרפת באש הגיהנם ואח"כ מצננים לה את הגיהנם והיא טובלת במי

החסדים של המקוה והיא עולה אל הייחוד העליון בכדי להדבק עם השכינה (רמ"ק),

וְאוֹמְרִים עַל מָאנִי דְפִסְחָא, פְּלִים שְנִשְׁתַּמְשׁוּ בְּהֵן

בְּצוּנָן, מְטַבִּילָן בְּצוּנָן, וְהֵן טְהוֹרִים והוא גרמוז במה שאמרו חז"ל [סב]

על טהרת כלי פסח שכלים שהשתמשו בהם בצונן די להטבילם בצונן ובוזה הם נטהרים.

אֵינּוֹן נִשְׁמְתִין דְאֵינּוֹן מְסִטְרָא דְרַחֲמֵי, וְאֵינּוֹן רַחֲמָנִים,

אור הרשב"י

משתמש בהן מצה, חוץ מן בית שאור, הואיל

[סב] כדאיתא בפסחים דף ל עמוד ב' אמר רבא

שחימוצו קשה.

בר אבא אמר רב חייא בר אשי אמר שמואל:

כל הכלים שנשתמשו בהן חמץ בצונן -

הלימוד היומיומי

לע"נ משה בן עזיזה ז"ל

מֵאֲרֵי חֲנָא וְחֶסֶדָא וכך הוא סוד הנשמות שהם כשרים מצד הרחמים כי מאחר שהם רחמנים ובעלי חן וחסד, **לָא צְרִיכִין לְאֲדַכָּא בְּמִים פּוֹשְׁרִים כְּפִינוּנִים** לכן הם לא צריכים להיטהר אפילו במים פושרים כמו הבינוניים כי הבינוניים נידונים כפי השיעור שהרתחו את עצמם לעבירה ובריבוי ענייני העולם הזה (רמ"ק). **כָּל שִׁפְן בְּחַמֵי חַמִּין, דְּבַהוּן מְתַדְכִין רְשָׁעִים גְּמוּרִים, דְּמִחְמִין גְּרַמֵייהוּ בְּאִשָּׁא דִּיצַר הָרַע** וכ"ש שהם אינם נידונים בחמי חמין שבהם נטהרים הרשעים הגמורים שהם מחממים את עצמם באש היצר הרע. **וְעַלֵייהוּ אֲתַמַר** שעליהם נאמר, **כָּל דְּבַר אֲשֶׁר יִבֹא בְּאִשׁ. בְּגִין דְּזוּחָמָא דְלָהוֹן נְפִישָׁא** כי הם צריכים אש חזקה בכדי שיטהרו בה מאחר שהזוהמה שלהם יתירה ביותר. **אֲבָל צְדִיקִים גְּמוּרִים בְּצוּנִין. דְּעַלֵייהוּ אֲתַמַר** שעליהם נאמר, **כָּל הַמְּשִׁים רִיחַ בֵּין הַדְּבָקִים, מְצַנְנִים לֵיהּ גִּיהֶנּוּם** [ג].

אור הרשב"י

שדי מלכים בה תשלג בצלמון, אל תקרי בפרש אלא בפרש, אל תקרי בצלמון אלא בצלמות. כל המשים ריווח בין הדבקים בקריאת שמע מצננים לו את הגיהנם כי ע"י שהוא משים ריווח והבדל בין הרמ"ח תיבות של ק"ש שכנגד רמ"ח אבריו והוא עומד בפרץ שלא ידבק עם היצר הרע אז לכן הוא זוכה שיצננו לו את הגיהנם והוא יטבול לצורך מהרתו בצונן (רמ"ק).

[ג] כדאיתא בכרכות דף טו עמוד ב' תני רב עובדיה קמיה דרבא: ולמדתם – שיהא למורך תם, שיתן ריווח בין הדבקים. עני רבא בתרייה: כגון על לבבך, על לבבכם, בכל לבבך, בכל לבבכם, עשב בשדך, ואבדתם מהרה, הכנף פתיל, אתכם מארץ. אמר רבי חמא ברבי חנינא: כל הקורא קריאת שמע ומדקדק באותיותיה – מצננין לו גיהנם, שנאמר: בפרש

התורה מטהרת את הנשמות ובמיוחד סודות התורה

וְאִי נִשְׁמָתֵיךָ חֲמֻרִים, דְּאֵינֶנּוּ כְּמֵאֵי חֶרֶס, שְׁבִירָתֶךָ זֶה
הִיא טְהֻרָתֶךָ אֲמַנֵם אִם עֲדִינן הַנְּשָׁמוֹת מְלוּבְשׁוֹת בַּחֹמֶר שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה אִז

הֵם כְּכֹלֵי חֶרֶס שֶׁשְׁבִירָתָם זֶה הִיא טְהֻרָתָם כִּי ע"י שִׁישְׁבֵר לִיבָם בְּתִשׁוּבָה הֵם יִטְהָרוּ. כְּמִה

דְּאֵת אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר נִשְׁפְּרוּ, נִטְהָרוּ. וְרָזָא דְּמִלְּהָ וְסוּד הַדְּבַר,

(תהלים נא) וְבָחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁפָּרָה וְגו' [דטו]. אֲבָל אֵינֶנּוּ

דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא דְּבִכְתָּב וּבְאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה,

דְּאֵינֶנּוּ אֵשׁ וּמִים, וְאֵינֶנּוּ דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּרִזֵי דְּאוֹרֵייתָא,

דְּאֵיהוּ אוֹר, דְּכְתִיב בְּהִי אֲבָל אֵלּוּ הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב וּבְתוֹרָה שֶׁבַעַל

פֶּה שֶׁהֵם נִמְשָׁלִים לֵאשׁ וּמִים וְאֵלּוּ שְׁעוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה הַנִּמְשָׁלִים לְאוֹר שֶׁכְּתוּב בַּה,

(משלי ו) וְתוֹרָה אוֹר, בְּאוֹרֵייתָא אֵינֶנּוּ מִתְּדַכִּין בְּהִי אֵלּוּ

הַנְּשָׁמוֹת הֵן נִטְהָרוֹת ע"י הַתּוֹרָה מֵאֲחַר שֶׁהֵן לֹא צְרִיכוֹת לְהִיטְהָר בְּגִיהָנָם כֻּלָּל.

הַרוּאָה תִּמְרִים בַּחֲלוּם תִּמּוּ עוֹנוֹתֶיךָ

וְעוֹד בְּפֶרֶק הַרוּאָה [סח], הַרוּאָה תִּמְרִים בַּחֲלוּם, תִּמּוּ

עוֹנוֹתֶיךָ וְעוֹד אִמְרוּ חז"ל [סח] שֶׁהַרוּאָה תִּמְרִים בַּחֲלוּמוֹ תִּמּוּ עוֹנוֹתֶיךָ.

אֹר הַרְשָׁב"י

[סח] בִּיהֵל אֹר מַחֵק תִּיבוֹת אֵלּוּ כִּי לֹא מִסְתַּבֵּר
שֶׁהוּדָה יִבֵּא מִקּוֹר מֵהַנְּמֵרָא שֶׁהִיָּתָה הַרְבֵּה זְמַן
אַחֲרָיו וּלְכַאוּרָא נִרְאָה שֶׁהוּא הוֹסֵפָה שֶׁל
הַמְּנִיחִים שֶׁדָּבַר זֶה נִמְצָא בְּפֶרֶק הַרוּאָה.

[דטו] כְּדֹאִיתָא בְּכֹלִים פֶּרֶק ב' מִשְׁנָה א' כְּלֵי חֶרֶס
וְכֹלֵי נֶתֶר טוֹמְאָתָן שׁוּה מִיִּתְמַמְאִין וּמִטְמֵאִין
בְּאוֹר וּמִיִּטְמֵאִין מֵאֲחֻרֵיהֶן וְאֵינֶנּוּ מִיִּטְמֵאִין
מִגְּבִיחֵן וְשְׁבִירָתָן הִיא טְהֻרָתָן.

הַלְיֻמוֹד הַיּוֹמִי

לְעֵינַי מִשֶּׁה בֶּן עֲזִיזָה ז"ל